

§ 204.

Unblader Anklagebe at besvare et ham forelagt Spørgsmaal, betyder Førstedommeren ham, at han derved kan skade sin Sag, men der anvendes ingenfomhelst Tvang for at bevæge ham til at svare.

§ 205.

Syns- og Skjønsmænd og Vidner indlades i Retsalen, efterhaanden som der er Brug for deres Erklæringer eller Forklaringer. Førstedommeren sørger for, at Vidnerne, indtil deres Forklaringer ere afgivne, ikke have Leilighed til at samtale indbyrdes.

§ 206.

Førstedommeren afgjør, hvorvidt de Syns- eller Skjønsmænd, Anklageren fremstiller, have de nødvendige Egenstaber for at afgive en retsghydlig Erklæring. Et lægevidenskabeligt Skjøn kan saaledes kun afgives af den, der har Ret til at praktisere som Læge. — Den, der ved Sammenligning af Haandskrifter skal afgive en Erklæring, maa have lagt en saadan Dygtighed i saa Henseende for Dagen, at hans Dom kan tillægges Betydning. — Ligesaa forholdes der ved alle Spørgsmaal, ved hvis Besvarelse en sær Dygtighed i en vis Retning udkræves. De Syns- og Skjønsmænd, der ikke have aflagt en almindelig Eed, som kan ansees som tilstrækkelig, tages, forinden de afhøres, i Eed paa, at de samvittighedsfuldt og upartist ville røgte deres Kalb. Forkastes en Syns- eller Skjønsmænd som uskiftet til at afgive Erklæring, kan Førstedommeren udvælge en anden i hans Sted, forsaavidt det lader sig gjøre uden at standse Sagen.

§ 207.

Den offentlige Anklager afhører selv de Syns- og Skjønsmænd, han fremstiller; Nævningerne, Dommerne, saa og Anklagebe eller hans Forsvarer, kunne ligeledes stille Spørgsmaal til dem i Anledning af de afgivne Erklæringer, eller for i det Hele at opklare Sagen.

§ 208.

Den, der skal afhøres som Vidne, aflægges, inden han afgiver Forklaring, følgende Eed: „Seg lover og sværger at sige den fulde Sandhed og Intet uden Sandhed, saa

sandt hjælpe mig Gud og hans hellige Ord.“

Den, der ikke kan aflægge denne Eed, ifølge sin religiøse Troesbekjendelse, aflægges efter Førstedommerens Foranstaltning den for ham bindende Eed.

§ 209.

Undtagne fra at vidne, i Almindelighed eller i den enkelte Sag, ere:

- 1) Hans Majestæt Kongen.
- 2) Den, der er berøvet Fornuftens Brug.
- 3) En Sagfører med Hensyn til det, hans Klient har betroet ham i den Sag, han forsvarer, eller det, der blev betroet ham, forinden han bestemte, om han vilde paatage sig Sagen eller ikke, selv om han ikke har paataget sig den.
- 4) Catholiske Præster med Hensyn til det, der under Skriftemaal er dem betroet.

§ 210.

Børn, der ikke ere confirmerede, kunne ikke tages i Eed. Førstedommeren afgjør, hvorvidt et saadant Barn skal afgive Forklaring, naar det fremstilles i en Sag. I Reglen skal dette tilstedes, naar der er Sandsynlighed for, at dets Forklaring vil kunne være nyttig til Sagens Oplysning.

§ 211.

Den, der bitterlig mangler religiøs Tro, kan ikke tages i Eed. Førstedommeren afgjør, hvorvidt en saadan Person desuagtet kan afgive Forklaring.

§ 212.

Den offentlige Anklager afhører selv de af ham fremstillede Vidner. Anklagebe eller hans Forsvarer er berettiget til at ubspørge Vidnet, enten strax efterat det har besvaret Anklagerens enkelte Spørgsmaal, eller efterat dets Afhørelse af Anklageren er sluttet. Samme Ret have Dommerne, Nævningerne og den private Klager.

§ 213.

Førstedommeren forebygger, at Vidnet besvare Spørgsmaal, hvis Besvarelse kunde medføre Fare for den offentlige Sikkerhed. Ansees Besvarelsen, der ikke tilstedes, af væsentlig Betydning for Sagens Oplysning, kan Dommeren udsætte Sagen, forsaavidt det kan